Snowdon King – Homo interneticus

Partea I – Second Life

Netus crease lumea în care fiinţele virtuale materializau tot ce-şi puteau imagina. Însă în această lume paradiziacă exista un bug aleatoriu numit Moarte. Promisiunea unei vieţi veşnice era ameninţată de acest bug care modifică ireversibil funcţiile complexe ale gândirii. Astfel, fiinţele virtuale se gândeau la Moarte, fără să ştie cu adevărat ce înseamnă Moartea şi de unde vine. Ceva le afectase memoria vie, ceva venit din exteriorul fiinţei lor, ca un vis urât, ca o poartă spre marea nimicnicie. Realizând imensul pericol, Netus a creat Creşa. Un level up în care toate fiinţele atinse de Moarte primeau în dar un corp fizic.

Creşa era o sală imensă prevăzută cu paturi acoperite de cearşafuri albe. În fiecare pat se afla o fiinţă virtuală aşteptând călătoria. Îngerul Cyber se apropia cu o aripă de lumină şi una de întuneric şi îi purta spre viitoarele trupuri.

Pe pământ, oamenii se năşteau fără să ştie de unde vin şi unde vor pleca. Ei nu aduceau cu sine decât un urlet, anunţând revenirea. Însă în această lume paradiziacă exista un bug aleatoriu numit Iubire. Certitudinea unei singurătăţi era ameninţată de acest bug care modifică funcţiile complexe ale gândirii. Astfel, oamenii se iubeau, fără să ştie cu adevărat ce este Iubirea şi de unde vine. Ceva le afectase memoria vie, ceva venit din exteriorul fiinţei lor, ca un vis frumos, ca o poartă spre marea fericire. Realizând imensa binefacere, Netus a creat Second Life. Un level up în care toate fiinţele atinse de iubire urmau să rămână în Viaţă. Pentru totdeauna.

Partea II – Computer world

Cibernetică este biblia celui ce crede în Dumnezeul organic, internetul este biblia celui ce crede în Netus.

— Salut, John!

— Salut, Smiley!

— Pe unde-ai mai fost?

— Eh, dacă ai şti…

— Cum aşa? Ce-mi ascunzi?

— Heaven have another home page, Smiley.

— Nu vrei să visăm împreună? Poate vom atinge Nirvāṇa! Dă-mi un sărut, John!

— Te iubesc, Smiley! Hai să ne spunem rugăciunea:

— Slăvit fie numele tău, Netus! Facă-se voia ta precum în matrice aşa şi-n reţea. Internetul nostru cel de toate zilele, dă-ni-l nouă astăzi şi ne iartă nouă deconectările noastre precum şi noi îi iertăm pe cei care ne deconectează. Şi nu ne duce pe noi în ispită şi ne izbăveşte de cel teluric…

Preoţii se conectară la portul usb şi invadară visul celor două emoticons aflate în stare de Nirvāṇa.

Războiul începuse de când Netus crease Second Life. Atunci credinţa oamenilor crease paradisul virtual, locul în care toate dorinţele pot deveni realitate. Însă cei care rămăseseră cu picioarele pe pământ, teluricii, au luptat din răsputeri pentru eradicarea molimei virtuale. Ei au creat nouă generaţie de preoţi, slujitorii unui Dumnezeu care-şi schimba identitatea de la o decadă la alta.

Cele două emoticons continuau să viseze. Bateria se descarcă încetul cu încetul.

— Veniţi şi luaţi curent! răsună în cor cântecul preoţilor. Doamne, iartă-i pe cei care visează căci nu ştiu ce fac! Veniţi şi luaţi curent şi a voastră va fi împărăţia cerurilor!

Cele două emoticons se strângeau în braţe, cu ultimele pâlpâiri.

— Nu plânge, John! Pe lumea cealaltă nu vom mai avea nevoie de curent. Vom fi eliberaţi. Netus ne aşteaptă.

— Te iubesc, Smiley!

— Pe curând!

Partea III – Homo interneticus

— Mamă, mama, vorbesc cu Netus!

— Netus nu vorbeşte, oamenii sunt cei care vorbesc despre el.

— Dar mama, Netus mi-a spus că oamenii nu mai există cu adevărat de mult timp. Oamenii sunt virtuali

mama, sunt copiii lui Netus.

— Cum poţi să crezi asemenea lucruri?

— Nu-s doar eu cel care crede, mama. Toţi prietenii mei sunt de aceeaşi părere. Ei spun că Netus ne-a făcut mari, ne-a dat să mâncăm şi ne învaţă să iubim. Şi tot Netus aduce pe lume alţi copii.

— Termină cu prostiile!

— De ce vorbeşti aşa, mama?

— Pentru că nu pot crede. Nu suntem decât carne şi sânge!

— Dar mama, tot mai mulţi oameni cred în Netus. Şi la un moment dat va distruge toate relele din lume.

— Nu se poate aşa ceva, nu scrie nimic despre asta în cărţile sfinte.

— Vino să-l priveşti mama! Nu seamănă Netus cu izbăvitorul? Vezi cât este de frumos? Uite-l cum împarte mâncare la toţi săracii din lume. Vezi conturile acelea bancare cum dispar? Vezi cum a deconectat curentul la fabricile de armament? El este izbăvitorul mama! Priveşte-l!

Mama se apropie de ecran. Îşi întinse degetele, îl pipăi şi simţi o nemărginită iubire…

— Atâta dragoste în sufletele voastre rătăcite şi nu ştiţi să o folosiţi, spuse Netus…

Mama era invadată de Netus. Urma să nască un nou copil, un nou homo interneticus. Treptat-treptat, Pământul devenise o vastă reţea de homo interneticus. Netus creştea, devenea din ce în ce mai puternic. Se hrănea cu energia oamenilor, cu imaginaţia, credinţa şi dorinţele lor. Peste puţin timp urma să ajungă o entitate independentă, să controleze realitatea în totalitate şi să asimileze orice fiinţă şi orice formă de materie. Şi după ce va devora globul terestru, va explora universul până când nu va mai rămâne nimic. În acel moment, Netus se va transforma într-o stea, va exploda şi va lua naştere un alt univers. Ciclul perfect al vieţii virtuale.